

[Lars P. Jensen.]

1790, året efter den store franske revolution, som også på andre områder fik skelsættende betydning for udviklingen i Europa.

Jeg kan ikke tro, at der er nogen, der kan have noget imod, at der tilstræbes ordnede forhold på dette meget vigtige område — for det er et meget vigtigt område, og det er også et meget stort område. Næsten daglig foretager vi en eller anden handling, hvorved vi kommer i forbindelse med veje- og måleredskaber eller skal stole på disses nøjagtighed, og det kan også kun være i begge parter, både købers og sælgers, interesse, at dette forhold er i orden. Kunden har interesse i at få den vægt eller det mål, der bliver betalt for. For lidt vægt og mål er en direkte fordyrelse af varerne, og efterhånden som varerne er blevet dyrere, og disse udgør en større del af budgettet, bliver interessen for troværdige veje- og måleredskaber givet ikke mindre. Den handlende kan også kun have interesse i, at der bringes orden på dette område, den handlende er jo i de fleste tilfælde også selv køber, og de varer, han skal videresælge, skal han købe, hvorfor han skal kunne stole på de veje- og måleredskaber, som hans leverandør anvender. Jeg tror, at jo mere solide forhold der er på dette område, jo større trykthed og mere tillid er der køber og sælger imellem, hvad der kun kan gavne og være i begge parter interesse. Jeg har den bestemte opfattelse, at den danske handelsstand, både detail- og engroshandel, er en helt igennem hæderlig stand, og at de, der bevidst vil snyde på mål og vægt, er få undtagelser og outsiders, som handelsstanden ingen interesse har i at holde hånden over.

Når der kan fremkomme så store svingninger med hensyn til veje- og måleredskaber, som de undersøgelser viser, der har været foretaget af justervæsenet, tror jeg, det skyldes, at man har haft for stor tillid til en een gang anskaffet justeret vægt, og det kan man ikke bebrejde den handlende. Tabellerne viser og må gøre klart for enhver, at det tilbagevendende eftersyn med veje- og måleredskaberne er nødvendigt, om vi fortsat skal kunne bevare tilliden til vore veje- og måleredskaber.

Jeg vil også tro, at det bliver nødvendigt, at justervæsenet har opmærksomheden henvendt på de typer af vægte, der bliver brugt. En del typer er efter min opfattelse og praktiske erfaring ikke mere tidssvarende og har vanskeligt ved at holde vægtens nøjagtighed, selv indenfor en justeringsperiode, indenfor eller under straffolerancen. Tromle-

vægte, som i handelssproget kaldes roulettevægte, kommer efter bilag D, tabel 2 ind som en flot nr. 1 med 67 pct., vægte, hvis vejningsfejl ligger over straffolerancen, hvoraf der af andre vægttyper er mellem 8 og 12 pct. I tabel 4 er der af de samme vægte 50 pct., hvis vejningsfejl er over straffolerancen, medens der af andre modeller er en meget lavere procent sådanne vægte.

Hvis det ved omjusteringen viser sig, at enkelte vægttyper ikke kan opfylde de bestemmelser, man må og kan stille til vejerskaber, eller hvis disse jævnlige har vejningsfejl over straffolerancen, så det må befrægtes, at disse mellem to justeringer ikke vil kunne holdes under straffolerancen — forstået på den måde, at de hurtig efter en justering vil komme i en tilstand, som hverken køber eller sælger kan være tjent med —, må det være i alles interesse, at fremstillingen af disse vægttyper forbydes. Jeg vil ikke undlade at bemærke, at § 5 åbner muligheder for en sådan fremgangsmåde.

Jeg vil på mit partis vegne takke den højtærede minister for dette lovforslag og tilslige fuld tilslutning til en hurtig behandling af det, så det hurtigt kan blive lov. Det er sikkert ikke nogen overraskelse for det høje ting, at jeg giver ministeren tilslutning og takker for lovforslaget — den højtærede minister er jo mine partifælle —, men det ville jeg have gjort, selvom det var en handelsminister af en anden partifarve, fordi jeg mener, at det foreliggende lovforslag er et godt forslag, og mit parti har så afgjort interesse i at skabe ordnede forhold på dette vigtige område.

Lovforslaget er jo blevet fremsat i det andet høje ting den 8. december 1948, og jeg har indtrykket af, at tinget har benyttet den forløbne tid, ialt tre måneder, til grundigt at gennemarbejde lovforslaget, hvad jo også fremgår af betænkningen, idet der har været holdt 7 udvalgs møder og samråd med ministeren samt været ført forhandlinger med justerdirektøren.

Jeg kan helt tiltræde de ændringer, som lovforslaget er undergået ved det andet høje tings udvalgsbehandling, således ændringerne i § 5, der tager sigte på pakkemaskiner, hvorved varen, der bliver indpakket på sådanne maskiner, vægtmæssigt bliver kontrolleret på anden måde. Ligeledes kan jeg tiltræde ændringen i § 6, der bedre end det oprindelige lovforslag præciserer, i hvor stor udstrækning og hvor stort omfang staten har eneret på at anskaffe og forhandle veje- og måleredskaber, og jeg er i henhold til mine før fremsatte bemærkninger tilfreds med, at staten fortsat